

ՈՒԹԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլ կէս տարվանը 6 ռուբլ:

Թիֆլիսում գրվում են միայն խմբագրատան մէջ:

Օտարաբարբառները գրվում են ուղղակի
Typhlis. Pedagogia „Mianca“

Խմբագրատունը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(Տաղի կիրակի և տոն օրերից):

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամէն լիզուով:

Յայտարարութիւնների համար վճարում են
խաւքանչիւր բառին 2 կոպէկ:

ԲՈՎԱԼՆԱԿՈՒԹԻՒՆ

Չենք հաւատում.— Ներքին տեսութիւնը
Նամակ կրեանց: Նամակ խմբագրին: Ներքին
լուրեր: Արտաքին տեսութիւնը: Սիսիական
թիւերից վիճակը: Վրասիայի հեռագրերը: Յայտարարութիւններ: Տեղեկացոյց: Բանասիրական: Գրողը հայերի մէջ:

ՉԵՆՔ ՀԱՒԱՏՈՒՄ

Երբ 1876 թիւն հիմնվեցաւ
Վ. Պոլսում «Արարատեան» ընկե-
րութիւնը, որի նպատակն էր
«Հայաստանի մէջ ճիշտագոյն ու-
սում ծաւալել», այդ ընկերութիւ-
նը ամեն տեղ, որտեղ ապրում են
հայերը, մեծ համակրութիւն գը-
տաւ: Այդ համակրութեան ար-
ձագանքը արտայայտվեցաւ բազ-
մաթիւ գրամական նուիրատու-
թիւններով, որոնք հայերով բնակ-
ված բոլոր երկիրներից առա-
տապէս թափվեցան ընկերութեան
գանձարանը:

Այդ ընկերութեան վրա մենք
ամենքս նայում էինք, որպէս միակ
ճանր, լուրջ գործի վրա, որին
տարիների ընթացքում վերջապէս
ձեռնամուկ եղան Ռուսիայի հա-
յերը: Մենք կարծում էինք որ
ընկերութիւնը բաղկացած լինելով
Վ. Պոլսի հայոց խնտելեզնցիա-

յից, վայելելով պատրիարզ հօր
հովանաւորութիւնը և Վ. Պոլսի
օտար զեւպանների օգնութիւնը,
որ արտայայտվեցաւ նրանց հովա-
նաւորութեամբ տուած պարա-
հանդէսներով և թատրոնական
ներկայացումներով, մի հաստատ
և այս րօպէիս թիւրքաց հայերի
մէջ միակ հնարաւոր ընկերութիւն
է Հայաստանի մէջ ուսում տա-
րածելու համար: Մենք, մեր կող-
մից, սկսեցինք համոզել ուստիա-
բնակ հայերին չը խնայել իրանց
գրամական օգնութիւնը յիշեալ
ընկերութեանը և մեր հրաւերը
ապարդիւն չեղաւ: Մի տարվայ
և բանի մի ամիսների ընթաց-
քում մենք հաւաքեցինք 10,000
րուբլ գումար:

Ռուսիական հայերը ուրախու-
թեամբ տալիս էին իրանց նիւ-
թական նուէրները, հաւատ ընծա-
յելով «Արարատեան» ընկերու-
թեանը:

Հայր չէ սիրում տալ իր փո-
ղերը անհաստատ հիմնարկութիւն-
ներին: Իսկ «Արարատեան» ընկե-
րութեանը պատում էր մի տեսակ
պաշտօնական փայլ: Իւրաքան-
չիւր հայր համոզված էր որ «Ա-
րարատեան» ընկերութեանը տուած
փողը կորած փող չէ: Դորա մէջ

մենք էլ համոզված էինք և հա-
մոզված ենք մինչև այժմ:
Բայց յանկարծ լուսւմ ենք թէ
բացի «Արարատեան» ընկերութե-
նից հիմնվեցաւ Վ. Պոլսում «Վի-
լիկեան» ընկերութիւնը, յետոյ
«Սենքերիմեանը», յետոյ «Հա-
մալարանականը», — և հետզհետեւ
սկսեցին հիմնվել հարիւր և մի
ուրիշ մանր մուկը ընկերութիւն-
ներ... Բորոն էլ տեսնելով որքան
աղող էր գնում «Արարատեանի»
նուիրատուութեան գործը Ռու-
սաստանում, սկսեցին մեր և ուրիշ
թերթերին դիմել որ նրանց
համար էլ փող հաւաքենք...

Այդ ի՞նչ նոր ընկերութիւն-
ներն են, սկսեցին հարցնել հայերը,
սրանց նպատակը ի՞նչ է... Կը-
րանց նպատակն էլ նոյն է ինչ
որ «Արարատեան» ընկերութեան,
պատասխան էինք տալիս շուարած
հային...

Բայց հայր թերահաւատու-
թեամբ շարժեց իր գլուխը, որ
այդքան դարեր զուրկ էր մնացել
իդէալական գաղափարներից և
այդքան ընդունակ էր միշտ գը-
րամական, գործնական հաշիւնե-
րի, — և այնուհետեւ «Արարա-
տեան» ընկերութեանը տրվող
նուէրները սկսեցին սաստիկ նուա-

զել իսկ նոր թիւված ընկերու-
թիւններն էլ ստացան գրամական
մի քանի փշրանքներ: Այնուհետեւ
գործը սկսեց դանդաղ ընթանալ
և հայի ոգևորութիւնը սկսեց շո-
շափելի կերպով պակասել:

Չենք հաւատում, որ այդպէս
շարունակվելով, գործը կարող է
աղողիւր Եւ ահա ինչ պատճա-
ռով:

Աշխատանքի բաժանութեան
քաղաքատնտեսական սկզբունքը
անհրաժեշտ սկզբունք է, երբ որ
նա խելացի հիմքերի վրա է կա-
յանում: Բայց սխալվում են նը-
րանք, որոնք կարծում են թէ մի
և նոյն պաշտօն կատարող հագար
և մի ընկերութիւններ հիմնելով
կարելի է իրագործել աշխատանքի
բաժանութեան սկզբունքը:

Վեր առնենք, օրինակի համար,
մի գործարան, դիցուք թուղթ
շինելու մի գործարան: Այդտեղ
բանւորներից իւրաքանչիւրը ունի
իր առանձին, մասնաւոր պաշտօն.
մինը, դիցուք, ջոկում է հին թղթ-
թերի և ցնցոտիների պաշարը,
միւսը քիմիական յայտնի բաղա-
դրութեան օգնութեամբ խմոր
կամ խիւս է դարձնում այդ նիւ-
թի միջոցով մաքրում է այդ

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

Զեյ, անիլ ուրանալ. քանքար ամեն տեսակ ցա-
ծութեան, ջրութեան, մասնութեան...
Նա գուրկ էր այդ տեսակ քանքարից:
Պարտքի վճարումը նորան ստիպում է մտածել:
Նա վճարում է վաճառական դառնալ, և Զօ-
րաբովի մտ, ամիսը 5 մանէթով, մտնում
է պրիկաչիկ: Չէ որ նա այնտեղ էլ ժամանակ
կունենայ գրել կարգալու:

ԳՐՈՂԸ ՀԱՅԵՐԻ ՄԷՋ

(Պատկեր)

Երիտասարդ նա նոր է աւարտել իր ուսումը:
Գլուխը տաք, սիրտը բարբախտ և կիզող և-
ռանդով, երեսակայութիւնը վառ, ստեղծում է կեն-
դանի պատկերներ, նորա ուկտրներն էլ խօսում
են, եռուն են...
Ամեն արդարութեամբ այդպիսի միջին բանա-
տեղական բառով կոչում են քանքար:
Իսկ ով է նա, որին ոչ որ մեծ քաղաքում մար-
դի տեղ չէ դնում, չէ մօտենում:
— Աղքատ ընտանիքի որդի. նորա հօր թողած
ժառանգութիւնը ընդամենն է 50 թուման պարտք:
Եւ ով պէտք է վճարէ հօր պարտքը:
— Հօր որդին, մեր երիտասարդը:
Պարտք վճարելու համար դեռ պէտք է դիտենայ
փող վատակելը:
— Բայց փող վատակելու համար մեզանում,
հայերն մէջ պահանջվում է ջոկ տեսակ քանքար,
քանքար հրամայող առնել չը տալ, առել չամա-

II
«Հօրէս ըջօտը էս, էս րօպարթէնիքը հասկա-
ցանք, կու կատարիս պատկերում է խօզէնը:
— Այ՛, պարոն, պատասխանում երիտասարդը:
Նա գո՛հ է իր վիճակով:
«Տարեւը 60 մանէթ. ուրեմն 9 տարուց յետոյ
պարտք վճարած կը լինեմ...» մտածում է նա և
մտքերի խորասուզման մէջ յափշտակվում:
«Օհ...» բացականչում է նա և ձեռքն առնում
օվէրը Հայաստանի...
Բայց այդ գրքի վեռ յառաջարանը չը վերջաց-
րած միտն է ընկնում խօզէնի տուած րօսպրի-
ժէնիքը:
Նա բոլոր վերջացնում է և մօտենում խանութի
հաշիւտուճարին:
Նա գրում է «Երեւոյի 1-ից փետրվարի 1-ը
մուտք 4865 ր. 59 կ.ս, ժմախը 18 ր. 27 կ.ս»
Իրանիկը ստացաւ 4847, 32:
(Կարծեմ այնքան դժուար բան չէ գործ ունե-
նալ մեքենայական գործողութիւնների հետ.)
«Տօ, թիզ օվ առաւ հայկապ գրիս ըջօտը—հի»
Երբտում է խօզէնը:
«Պարոն, միթէ մայրենի...»
Բայց պարոնը կատարած դուրս է վազել հրա-
պարակ:

III
Կենդանի պատկերը պատրաստ է:
Առաւօտեան ընդդէմ մեր վաճառականների սո-
վորութեան, պ. Զօհրաբովիչը նոր պրիկաչիկը
բիւրօի մօտ նստած լրագիր է կարդում:
Գերեմանէն գրքեր միւս կողմումն են դրված.
«Հը նաւը բօպարթէնիքը պրծնաք, հարց է ա-
նում գաղանական դեմքով խօզէնը քրտնալնած
տուն մանկելով:
Երիտասարդը չփոթված շտապում է թաղցնել
լրագիրն ու գրքերը:
«Կարթալ-մարթալ իս չիմ դեմի, էդ իմ դուր-
նին դարալ է... Չէ, չէ. ես էտէնց բաներ չը դի-
տեմ...» գոռում է նա:
«Ո՛րք չէ եկել, պարոն, միթէր դնելու մուշ-
տարի չէ եկել... իսկ ես ժամանակս չուզեցի դուր
կորցնել...» կըզգուր բառերով հաղկ պատասխա-
նում է խեղճ պրիկաչիկը:
«Ես ժամանակ չիմ խանում. թէ վուր ժամա-
նակ կուզիս, դուրսը կու ծարխ. հայրէ, դուրս...»
Պ. Զօհրաբովիչը կատակ չէր անում.
(Վաճառականն ու կատակ.)
Միւս օրը նոր պրիկաչիկի տեղ եկաւ նորա-
գոյնը:
IV
Անցել էր մի ամիս—ամբողջաւ գրելու, կար-
դար տալ:

Նա այժմ ուսուցիչ է մի քաղաքում 400 ռուբ-
լով, շաբաթական 28 դաւ:
Նա դասախօսում է անօրինակ ջերմութեան ու-
թեամբ:
Աշակերտները նորան պաշտում են իրանց հօ-
գու պէս.
Օրական 4 ժամ պարպիտոց յետոյ նա իր
անզարդ սենեակին է ապաստանում և անկողնում
կարդում ու գրում...
«Աս մանչը կը խելագարի անպատճառ...» գու-
շակում էր կախիպօս կզող հիւրներից մինը,
որոնց սենեակներից միում բնակվում էր մեր
երիտասարդը:
«Անկասկած», պատասխանում էր նորա տաղ-
րը: «Ես այդպիսի օրինակներ չաւ եմ տեսել
1. ձեռնարանում...»
Բայց նա իր գործն է շարունակում.
«Այա Մարիկոս, 1 ռուբլ ձեռաց փող տուր...»
խնդրում է նա չը մտածելով որ անմտ, անծա-
ուայ, անմարտը ճաշի, խիտ, ձմրան դէմ մի
րուբլ ոչինչ չէ կարող օրնել:
Ինչ հելա բան է, դնալ, կանգնել «Այա Մար-
կոս 1 ռուբլ փոխ տուր» առել—չէ:
— Ինչ կնիս. հարց է անում մեր աղէն գոնէ չը
բացատրով. թէն սյդ էլ իրաւունք ունէք, ինչպէս
և մեր շատ աղաներն են անում:
«Երբդին նիթեմ ուղարկում. փոստի փող
չը կայ...»
— Օ՛, միթէ դու ալ գաղէթին մէջ կը գրես կը
... Այդպիսի բան կեղծի, ախպար թէ ոչ... Երբհա-
տում է կատվաչանի արէն:
«Ո՛չ, ոչ—վատ բան չը կարծէք...»
Հը, կեղծի, Քախպալ աղին իս ներգիր...

խիւար, չորրորդը յայտնի մեր- նայի օգնութեամբ այդ խիւսից բարակ թերթեր է պատրաստում և այն... Ն, յդ անուանում է աշխատանքի բաժանութիւն...

Մի ազգութիւն գործարանի պէս մի բաղադրեալ մարմին է: Եթէ, փոխանակ ընդհանուր աշխատանքը մեր մէջ բաժանելու, մենք ամենքս կը սկսենք միանման աշխատանքով պարագել— դորա- նով միայն ժամանակ կը կորցնենք և միմեանց կը խանդարենք:

Հետեւեալ համարում կը շարունակենք մեր միտքը բացատրելու:

Գ. Ա.

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ԵՐԵՒԱՆԻՑ

11 սեպտեմբերի

Որքան աշխատում ես գրելու ժամանակ մեզմ լինել, հետո մնալ սորա և նորա պալատութիւն ներք մտարկելուց, անկարելի է լինում: Որքան կողմնա աշխատիր չը հարուածել մի հասարակութիւն, որի մէջ ամեն տեսակ անախորժ երեւոյթներ ստեղծ ստեղծ կրկնուում են, այդ երբէք չի յաջողիլ քեզ, որովհետեւ մենք մի այնպիսի շրջանի և հասարակութեան մէջ ենք ապրում, որ պէտք է նոցա վերաբերութեամբ միշտ խիտ և յարձակողական դիրք բռնել: Անկարելի է յանցանք է չը խօսել այն զեղծումները վրա, որոնք ամեն օր կրկնուում են Նրանի սպանդանոցում: Մեծ քաջութիւն պէտք է պարտադր միւր իր նշանակված գնով (taxca) առնելու համար, իսկ եթէ գնողը մի խեղճ արհեստաւոր է, վնայ նորա օրին. պէտք է ֆունտին մի կողմէի աւելի վճարէ: Ձայնով եթէ կողմէի է, եթէ ինչու ես մի կողմէի աւել պահանջուած յանկարծ լավում է մի յուսանատ մարդու աղաղակ սպանդանոցի մի անկիւնից: Ձուք կողմէի է, կողմն տար, եթէ ոչ թող մնա՝ սառնութեամբ պատանխանում է խորամանկ պարսիկը: Մտավաճառի քաջագործութեան ժամանակ բարեբաղդաբար անցնում է մի պաշտօնական անձն. ճաղա, գլխիդ մեռնում, էսթանր բան չիլի, մի տակսին

«Ո՛չ, ոչ, միայն խնդրեմ, եթէ կարելի է նամակների ընդունման ժամը չանցնի...»

—Առ, կուտամ մի մանուխ, հըրը ամախանէդ կը անիմ...»

Երիտասարդը ուրախացած հազար շնորհակալութիւնից յետոյ հեռանում է:

V.

Մտնում է ուսումնական տարվայ վերջը:

Նրա առարկաներից աշակերտները բռնում են շքեղ քննութիւն:

Լրագրի համարները ստացվում են, որոնց մէջ շատերը ներկված են իրանց բնական գոյներով...

Ինչ անէր մեր ներկարարը, որին կրթութիւնը և բնութեան ձիւրը չորոնք են մարդարեական հոգի. նա կարող է շատերի երեսին իրանց գաղտնիքը. նա տեսնում է մինչև սգե՝ գիտուն, միւսին յանցաւոր արդար, այլին սուրբ աւազակ...»

«Է՛հ, դա հուպի է եղիլ, մենք բէխաբար...»

ասում է Ներկվածի բնական:

«Ոչինչ աշխատանք չէ ցուցել, դուր ին կորիք մի փարսանք...» շարունակում են Ներկվածի ազգականները:

«Ուղիղ է. հըրը մեզի ձեռնուում չէ... վճուում են ներկվածները:

—«Վասն որոյ խնդրեմ ինձ ազատ կացուցանէք ուսուցչութիւնից յայտարարում է մեր երկտասարդը և զարարի կռիւների երեսից խոյս առալով անտորութիւն գտնելու մտքով հեռանում է այդ տեղից էլ...»

VI.

Նա մտազոյւում է. բայց նրա գրվածները խօսում են մամուլի տակից.

օխտը կապելու ուժ են ուզում, որոնք սաղաղիւն մի ճար արայո դիմում է դէպի այդ աստիճանաւորը մեր հարստահարված խեղճ արարածը, լընդըրելով նորանից կարեկցութիւն: «Բանի ֆունտ է առած միտք», հարցնում է նորանից մեր պատուելի մեծաւորը: «Իրեք ֆունտս:—» «Ենչ անեմ չը խօսում իրեք կապելը ինձ պէս քեռարի հմար մեծ բանա, էդ փողովը մի ձմերուկ կառնեմ էրեխիս համար:—» «Մեծաւոր, չես ամաչում իրեք կապելի համար առաջին դարձաղալ ես քցել, սեցրու իրան աչքը կռիւի. ինչ լայաղի բանա երեք կապելի համար դատարի մօտ գնալ, կուզես ան ես կտամ էդ երեք կապելը, ասաց և առաջ վարեց իր պաշտօնական ընկալքը: Ինչ անել, ում դիմել: Նա անձնարացած վճարում է աւելորդ երեք կապելը և մի հառաչանք դուրս թողնելով հեռանում այնտեղից: Բայց ինչացէք որ այդ սպանդանոցում օրը հազարաւոր ֆունտ միւս է վաճառվում, հաշուեցեք այդ աւելորդ կապելները, տեսէք ուր է հասնում: Ահա մտավաճառը ուշ չը դարձրեց պօլիցիայից ստեղծ տակաւի վրա, նա յանցանք գործեց և այդ յանցանքը մէջ էլ գտաւ իր գործը պաշտպանը: Թողնե՛ք այդ, դառնանք դէպի մի այլ պատկեր: Ես դախնիներ կը հիւսելի այն բարեխիտ և աղիւ հայր համար, որը տեսնելով մի անպաշտպան մանուկ հակէր և ինամբ տանէր նորա հարուստ կալուածները վրա, որը յետ ընկաւ այդ խեղճի հօր մահից յետոյ: Այդպիսի անհատների թիւը մեր մէջ ոչ թէ ասկաւածիկ են, այլ երբէք չը կան, Բայց այդ ողորմելի մանուկի տունը քանդող, կողորոտող, ապկեռութեան դիմակով ամեն շարիք հասցնող և վերջը աճորդաստեղծեամբ նորա կալուածները ծախել սուղ Ներսիսի թիւը մեր մէջ, վառք Աստուծոյ, բաղմամբիւ են: Եւ ուղբեր են այդ դիտող մարդիկը. մեր հայերը, այդ ջերմուռանդ, եկեղեցում մոտ վառող, յորանջլիս խաչ հանող և բանովի քաջող հայերը: Արդէս զի աւելի չը վերցվեց այդ բարեպաշտ ժողովրդի հոգեկան գրութիւնը, թողնե՛ք դրանց հանգիստ, դառնանք դէպի նրանց հովիւր: Այս օրերում մի դէպք աւելի տուեց ինձ մտնել լուսանկար պ. Գաղեանի արհեստանոցը: Այդտեղ զանազան չար ու բարի նկարներ մէջ նախադանել էր երեսնամեկուս լաւ յայտնի տէր Շախարայ հայրը մի փունջ ծաղիկ ձեռքին բռնած: Այդ չէինք տեսել, այդ էլ տեսանք, անր ու էր տեսել հոգեորականը ծաղիկը ձեռքին նկարելը. երկի տէր հայրը շատ է յոյնիկ սաղմոս և նարեկ կարգաւոր, ափսոս որ միւս ձեռքը պէտք է մեկնէր դիմու բաժակին: Նամակս իր վաճառանի մօտեցում էր երբ ստացայ ՎՂչակոյ վերջին համարը մի պատանխանով դէպի ինձ, որով խմբագրութիւնը առաջարկում է ինձ գրել թեմական դպրանոցի աւելի: Արդէս զի աւելի չը կարարանեմ նամակս, ես այդ հարցի վրա յոյս ունեմ խօսել յաջորդ նամակս մէջ:

Ա. Եր.

Կենդանի պատկերներ նորից դուրս են գալիս միմեանց ետևից.

Շատերը կարող են և զվարճանում, իսկ կատարած անձինք էլ, գուցէ, իրանց նմանակը տեսնելով այդ պատկերների մէջ, շանթեր են արձակում խեղճ գրողի դէմ...

Բայց ո՞ր է նա:

III.

Գրպանը փողից փարատ, աչքերը կանգնած, նա թափառում է մի քաղաքի փողոցներում, թափառում է այն ծանրաբեռնված կարիքներով: Նա ուրիշներին ձրի կերակուր է տալիս, չէ որ ինքն էլ է կարօտ կերակուրի.

«Ի՛հ, քա, մի տղայ է, չի կանացի իրան զլուրը պահի...»

Փորի տով դէմ բռնանալով նա չէ կարողանում մտքի սովը դէմ ընդդիմանալ:

Եւ նա վերջին կողակները գրպանում դիմում է օտարազդի գրավաճառի մօտ.

«Չուկէի այս ինչ-գրվածները ինչքան արժեն...» հարց է անում նա երկիւղով:

—Sieben und einen halben Rubel! պատասխանում է ցամաք-ցամաք այ. գրավաճառը նորան, որի նմանների հեղինակութիւնը ծախելով ինքը այսօր միլիոնների տէր է...

Նա գողալով դիմում է հայ գրավաճառին.

«Բօրնէի վերջին գրվածքն էք պահանջում. ունենք. նա արժի 3 ռ. 95 կ.», պատասխանում է գրվաճառի գուրբած աշխուրդ, որի ուղեղը ո գիտէ բաց այդպիսի սերտած պատասխանների տալուց աւելի ոյժ չունի:

Նա հեռանում է. գիրք, գրիչ, թուղթ, չստեղք

ՆԱՄԱԿ ԵՐԵՒԱՆԻՑ

Թիֆլիս, 16 սեպտ.

Գլորոցասիրաց-Արեւելեան ընկերութիւնը պատուելով զիս պատուիրակութեան պաշտօնը, յըրաձ է Ռուսաստան որ նպաստ խնդրեմ ձեզմէ թրքիոյ Հայաստանի մէջ իր հիմնած դպրոցներուն համար:

Երբ մէկ կողմէ Պօլսոյ հայերը անհնարին ճիւղեր կը թափեն մեր հայրենեաց այդ մասին համար մի լուսադրոյ վարչութիւն ձեռք բերելու, արդար պահանջում մ'է որ ամեն աշխարհի հայերը գոհարեութիւններ յանձն առնուն դոնէ միայն Հայաստանցիները կրթելու և լուսաւորելու գործին համար:

Եւ պէտք է օգնել այն համարումով թէ Փոքր-Ասիոյ մէջ մեր ազգն ուրիշ ազգերէ շատ աւելի կը խոտանայ ապագայ մ' ունենալու:

Մեր ազգը, օտարները միշտ ըսած են և կըսեն, չքնաղ ձիւրքեր և ընդունակութիւններ ունի: Այսօր նա իբր անկենդան մի մարմին է, պէտք է մի նոր և կենսատու շունչ տօնել նորա վրա:

Անտարակոյս, զրբերը, լրագիրները, դպրոցները կարող են կատարել այդ հրաշքը:

Ընկերութիւններ սկսած են արդէն այդ նպատակով գործել, սակայն անկեղծօրէն ըսենք, խիտ սակաւ է նոցա գտած քաջակերթիւնը:

Ամբողջ Ռուսաստանի հայերն, որք հոյ ազգին այսօր ամենահարուստ մասը կը կազմեն, նուրբած են 12000 ռուբլի, իսկ միայն պոլսեցիք մօտ 30000 ռուբլի:

Այսքան չնչին դուրմարներով, ինչպէս հնար է կրթել միլիոն հայերը, ամենն ալ մեր ինստիտ կարօտ:

Փոյթ չէ թէ մինչև ցարդ, իբր ազգ, չը զգացնէր մեր ամենարեազան պարտքն՝ որ էր միմեանց օգնել: Իմաստունը ըսած է աւելի ուշ քան երբէք:

Գէթ այտուհետեւ մէկ մէկու թև և թիկունք վրենք:

Գլորոցասիրաց-Արեւելեան միացեալ ընկերութիւնն որ 1870-ին երիտասարդներու ձեռքը հաստատուած է, և այսօր բարձրացած է այնպիսի մի դիրքի, որ կը պարունակէ իր մէջ պատուաւոր վաճառականներ, բժիշկներ և Կ. Պօլսոյ ազգային ժողովին անդամներէն մէկ քանին «Ընկերութեան» ժողովներուն մէջ պաշտօն կը վարեն, հիմնեց անցեալ տարվայ սեպտեմբերին ի վեր 4 վարժարան. ա. Ե Մուշ, բ. Ե թիֆլիս-գալէ, (Ալաշկերտ) դ. Ե ի Բաղէշ և դ. Ե ի Լիզ:

Նա հասկացած է եթէ շուտ և շատ շուտ պէտք է գործել, և այս բանին համար շատ անբաւական հասոյթներ կուտանար, կ'էջ միայն Կ. Պօլսոյ անդամներով գոհանար և չէր տարածէր ճիւղեր աւան տեղ ուր որ հոյ կայ:

Այդ բանն ըրաւ թրքիոյ մեծամեծ քաղաքաց

լաւ բնակարան, անդորր կեանք, ի հարկէ անհրաժեշտ են ամեն ազգի զրոյններին:

Բայց ո՞րտեղից, ո՞վ, ինչով այդ ամենը ձեռք բերի...

VIII.

Հոկտեմբերի վերջին օրերն է, այն օրերը, երբ այնքան մարդ պատրաստութիւն է տեսնում ձմրան դիմաւորելու: Քալաթառնէն մի վերաբրուի տեղ միւսն է պատրաստում, բառօնին բարակի տեղ հաստն ու փափուկը գրկում—ամեն մարդ իր կարողութեան չափ:

Մուլմ սենեակի մէջ, որ աւելի բանա է քան սենեակ, նա նստած գրում է.

Թմբած, յուսահատ նա աշխատում է շուտով վերջացնել այն զակազով տաացած նուլը, որ տվել է նրան ստիպմամբ կարինտի օրդի, հարստութեան ժառանգ մի գրավաճառ:

Երրորդ օրն է որ նա անօթի է.

Նա ամաչում է դուրս գալ փողոց, չը միշտը այդ օրերի ցուրտ քամին էլ, որ աչքերից ակամայ արցունք է հոսել տալիս.

Բայց էլ անհնար է գրել. մուլթը սատկացաւ. ճրագիլս չը կայ. քաղցն էլ միւս կողմից...

Այն եթէ այսօր վէպը վերջացնէի, ուժ մանէթ վարձը ինձ ոչ միայն տանուէրի ձեռքից այլ և մահից կը փրկէր...» մրմնջաց նա:

Հնար չը կար. միման դէմ լայն է ներգործում:

IX.

Միւս օր ամեր մէկն է, փառաւոր ճաշերու ժամը:

Նա դեռ գրում է:

«Սա լինի իմ վերջին գրուածքը. մի այս էլ վեր-

մէջ և ուսուստանցիների վրա ես յոյս դնելով, մասնաւորապէս զիս այս ուղարկեց *):

Բարեբախտ եմ որ իմ պաշտօնիս համարութիւն ցցուցին թէ այն անձինք, որոց դիմեցի և թէ այն քաղաքներն ուր այցելեցի:

Ար փափագէի չը թողուլ ոչ մի ազգասէր, աւանց տեսնելու և ոչ մի քաղաք, աւանց այցելու:

Այս ինձ անկարելի էր, վստահ եմ սակայն թէ այս յայտարարութիւնս, ճշմարիտ հայրենասիրաց համար, նոյն նշանակութիւնը պիտի ունենայ ինչ որ իմ անձամբ երթնեկութիւնս:

Ահաւասիկ այն բարեւէր ազգայնք որ հաճեցան յանձն առնուլ նպաստ հաւաքելու Գլորոցասիրաց-Արեւելեան ընկերութեան համար:

Թիֆլիս. պ. Արզար Յովհաննիսեան, Պետրոս Արմատեան, բժիշկ Աւետիք Բաբայան: Երևան. Ռուբէն Չալալեան, Վասիլ Եղիազարեան, Սարգիս Բէգաւազարեան, Տիգրան Աբրիկեան: Աղեքսանդր-բոյոզ. Աբրահամ Յովհաննիսեան, Կարապետ Ղուկասեան: Ախալքալաք. արժ. տէր Խորէն քահանայ: Ախալցխա. պ. Գասպար Մելքոնեան, Մըկըրտիչ Հարակեան, Մովսէս Սամուէլեան, Յովակիմ Գեղամեան: «Փոքրի» և ՎՂչուկ Հայաստանի արժանապարգ խմբագրատեղաց մասնաւոր շնորհակալութիւն կը յայտնեմ որ խոտացան այլ և այլ քաղաքներ հանգանակութիւններ ընել տալ, ինչպէս Շուշի, Բաքու, Շամախի: Այսպիսով իմ պաշտօնիս կատարումը մեծապէս կը դիւրացնեն:

Նուրբատուք զրբեր ևս կարող են տալ, զի ընկերութիւնս սկսած է դպրոցներու մօտ ժողովրդեան համար ընթերցարաններ բանալ:

Ռուսաստանի ամեն հայոց այս հրաւէրը կարող է յետոյ, ուրիշ բան չը մնար ինձ ընել, բայց եթէ խորին շնորհակալութիւն յայտնել հրապարակաւ ընկերութեան բարեկամ վերաբրեալ անձներուն որք յուսարեցին զիս ամեն միջոցներով ընկերութեան դպրոցներուն օգտին աշխատել— և ես կը վերադառնամ ի Պօլսոյ կատարելապէս վստահ Ռուսաբնակ հայրենակցաց ազգասիրութեան և ձեռնառութեան վրա:

Ատենադպիր Տարօն խորհրդոյ Գլորոցասիրաց-Արեւելեան ընկերութեան Կ. Շահնագար:

Ռուսաստանի ամեն հայոց այս հրաւէրը կարող է յետոյ, ուրիշ բան չը մնար ինձ ընել, բայց եթէ խորին շնորհակալութիւն յայտնել հրապարակաւ ընկերութեան բարեկամ վերաբրեալ անձներուն որք յուսարեցին զիս ամեն միջոցներով ընկերութեան դպրոցներուն օգտին աշխատել— և ես կը վերադառնամ ի Պօլսոյ կատարելապէս վստահ Ռուսաբնակ հայրենակցաց ազգասիրութեան և ձեռնառութեան վրա:

Ատենադպիր Տարօն խորհրդոյ Գլորոցասիրաց-Արեւելեան ընկերութեան Կ. Շահնագար:

«Тифл. Вѣстн.» լրագիրը հարորդում է որ սեպտեմբերի 13-ին Գլորոցասիրաց բերված է Թիֆլիս մի խուսից կապանաւորվածների հետ միասին յայտնի աւազակ, վրացի իշխան Գեորգ Միքէլաձէ:

«Новое Время» լրագիրը հարորդում է որ ժողովրդի մի մասը կու աւելի ուշ քան երբէք:

«Тифл. Вѣстн.» լրագիրը հարորդում է որ սեպտեմբերի 13-ին Գլորոցասիրաց բերված է Թիֆլիս մի խուսից կապանաւորվածների հետ միասին յայտնի աւազակ, վրացի իշխան Գեորգ Միքէլաձէ:

«Новое Время» լրագիրը հարորդում է որ ժողովրդի մի մասը կու աւելի ուշ քան երբէք:

«Тифл. Вѣстн.» լրագիրը հարորդում է որ սեպտեմբերի 13-ին Գլորոցասիրաց բերված է Թիֆլիս մի խուսից կապանաւորվածների հետ միասին յայտնի աւազակ, վրացի իշխան Գեորգ Միքէլաձէ:

«Новое Время» լրագիրը հարորդում է որ ժողովրդի մի մասը կու աւելի ուշ քան երբէք:

«Тифл. Вѣстн.» լրագիրը հարորդում է որ սեպտեմբերի 13-ին Գլորոցասիրաց բերված է Թիֆլիս մի խուսից կապանաւորվածների հետ միասին յայտնի աւազակ, վրացի իշխան Գեորգ Միքէլաձէ:

«Новое Время» լրագիրը հարորդում է որ ժողովրդի մի մասը կու աւելի ուշ քան երբէք:

«Тифл. Вѣстн.» լրագիրը հարորդում է որ սեպտեմբերի 13-ին Գլորոցասիրաց բերված է Թիֆլիս մի խուսից կապանաւորվածների հետ միասին յայտնի աւազակ, վրացի իշխան Գեորգ Միքէլաձէ:

«Новое Время» լրագիրը հարորդում է որ ժողովրդի մի մասը կու աւելի ուշ քան երբէք:

«Тифл. Вѣстн.» լրագիրը հարորդում է որ սեպտեմբերի 13-ին Գլորոցասիրաց բերված է Թիֆլիս մի խուսից կապանաւորվածների հետ միասին յայտնի աւազակ, վրացի իշխան Գեորգ Միքէլաձէ:

«Новое Время» լրագիրը հարորդում է որ ժողովրդի մի մասը կու աւելի ուշ քան երբէք:

«Тифл. Вѣстн.» լրագիրը հարորդում է որ սեպտեմբերի 13-ին Գլորոցաս

